

Arrest

nr. 205 399 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit per naturalisatie te bezitten, geen enkele andere nationaliteit te bezitten, nooit regelmatig verbleven te hebben buiten Soedan, en uw hele leven te Nyala in de provincie Zuid-Darfoer te hebben gewoond. U bent koptisch-christene, en uw verre voorvaderen zijn afkomstig uit Egypte. U beëindigde de lagere- en middelbare school te Nyala, en studeerde er vier jaar lang aan de universiteit. Nadat u uw universitair diploma behaalde in het jaar 2009, vond u eind het jaar 2010 een job bij de Soedanese hulporganisatie 'Sudan Aid'. Nadat u er stage liep eind het jaar 2010, begon u er als assistente boekhouding te werken in januari 2011.

In augustus 2011 kwam de veiligheidsdienst naar het bureau van Sudan Aid te Nyala, en u werd samen met enkele van uw collega's meegenomen naar het kantoor van de veiligheidsdiensten voor ondervraging. U bleef die dag gedurende een viertal uren alleen in een bureau bij de veiligheidsdiensten, zonder dat u er ondervraagd werd, en waarna u gezegd werd terug te vertrekken. Uw collega's zeiden u de dag nadien dat het enkel formaliteiten betrof bij hen. In december 2011 werd u opnieuw door de veiligheidsdiensten meegenomen vanop uw werkplaats bij de organisatie Sudan Aid. U werd deze keer wel ondervraagd, en er werden u vragen gesteld omtrent de oorsprong, en het doel van het geld waarmee de organisatie Sudan Aid werkt. U beantwoordde de vragen waarop u het antwoord wist, en na enkele vragen mocht u opnieuw vertrekken. In januari 2012 werd u door de veiligheidsdiensten thuis te Nyala opgehaald. U werd door hen gevraagd informatie te geven omtrent de boekhouding van de organisatie Sudan Aid, hetgeen u weigerde. Ze zeiden u dat ze in dat geval wel hun werk zullen doen, en ze weten hoe ze u moeten vormen, waarna u opnieuw naar huis mocht gaan. Thuis praatte u erover met uw verloofde en vader. Uw vader had schrik voor uw leven, vreesde dat het enkel zou verergeren, en u besloot uw werk bij Sudan Aid op te zeggen. Gezien uw problemen met de veiligheidsdiensten wou uw verloofde zo snel mogelijk met u trouwen. Uw vader was hiermee akkoord, en nadat u op 9 januari 2012 uw ontslag aanbood bij de organisatie Sudan Aid, ging u naar Khartoem om de formaliteiten voor uw aanstaand huwelijk te regelen, en reisde u enkele dagen later verder door naar Shendi – de thuisstad van uw echtgenoot I.R. – waar u in het huwelijk trad op 22 januari 2012. Jullie huurden daarna een appartement te Khartoem, waar jullie jullie wittebroodsweken wensten te spenderen. Na een drietal weken te Khartoem te hebben verbleven, vielen personen van de Soedanese veiligheidsdiensten dit appartement binnen, namen u mee naar de luchthaven te Khartoem, en vlogen met u onder dwang terug naar Nyala. Ze voerden u te Nyala naar een voor u onbekende plek, waar u vastgehouden en verkracht werd, en na vier dagen vrijgelaten. U werd verplicht thuis te blijven en Nyala niet te verlaten, en u ging daarop terug naar uw ouderlijk huis. U merkte later dat u zwanger was, en u wist niet of het van uw echtgenoot was, dan wel een gevolg was van de verkrachting die u onderging. U overwoog om abortus te plegen, maar zag er van af, daar u omwille daarvan in de problemen zou kunnen komen. Tijdens de maanden dat u gedwongen thuis te Nyala moest blijven, kwamen personen van de veiligheidsdienst meermaals uw ouderlijk huis doorzoeken onder valse voorwendsels, om er zich zo van te verzekeren dat u niet gevlucht was. Uw vader, die via vrienden van hem, kennissen had die leden waren van de janjaweed, regelde uw vlucht vanuit Nyala naar Khartoem. U verliet Nyala samen met uw broer op 24 augustus 2012, en u werd door leden van de janjaweed heimelijk per auto naar Khartoem gevoerd, waar u in contact kwam met de vrouw die u een paspoort bezorgde en samen met u op 26, dan wel 27, augustus 2012 Sudan per vliegtuig verliet. U kwam de volgende dag aan te België, waar u op 28 augustus 2012 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Op 24 juli 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het CGVS bevestigde in haar arrest d.d. 20 december 2013. U ging nadien in cassatieberoep, maar dit beroep werd evenwel verworpen op datum van 12 februari 2014. In de loop van het jaar 2014 verliet u België en ging u te Nederland wonen. Omdat u niet langer kon verblijven bij de familie bij wie u verbleef te Nederland, keerde u in oktober 2016 terug naar België.

U diende een tweede asielaanvraag in op 4 juli 2017. Als nieuwe elementen in onderhavige tweede asielaanvraag, legde u volgende stukken neer: een expertiserapport vanwege Peter Verney u betreffende, een verklaring vanwege G. Y. – directeur van Caritas Zuid-Soedan, een verklaring vanwege de directeur-generaal van Caritas International België, een certificaat van de universiteit van Nyala (met bijgevoegde vertaling), een neergelegde kopie van het rijbewijs van uw vader (met bijgevoegde vertaling), kopie van de handelslicentie van uw vader, 3 huurcontracten op naam van uw vader, artikelen betreffende het wedervaren van koptisch christenen, en bewijs van verzending, vanwege het bedrijf Aramex.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Soedanese nationaliteit en herkomst uit Zuid-Darfoer. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit en herkomst, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, en de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd, en het door u ingediende cassatieberoep werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft het door u neergelegde 'expertiserapport' vanwege Peter Verney, dienen volgende vaststellingen gedaan. Uit dit verslag blijkt dat Peter Verney – die zichzelf als 'country expert on Sudan' kenbaar maakt – in opdracht van de organisatie 'Vluchtelingen in de knel', u gedurende een 40-tal minuten zou hebben geïnterviewd via de internetdienst 'Skype', met betrekking tot het door u geopperde asielrelaas alsook ter verificatie van uw beweerde Soedanese nationaliteit, herkomst uit Zuid-Darfoer, en profiel van koptisch-christene. Op basis van dit interview wordt gesteld dat u zonder enige twijfel Soedanees bent, en in alle waarschijnlijkheid uit Nyala in Zuid-Darfoer afkomstig bent. Hoewel de expertise van de heer Peter Verney betreffende het land Soedan – alwaar deze gewoond zou hebben tussen 1977 en 1989 – als dusdanig niet betwijfeld wordt, dienen enkele vaststellingen gedaan die de gemaakte observaties vanwege deze, in een ander daglicht plaatsen.

Zo wordt reeds op pagina's 1 en 2 van het betreffende rapport duidelijk dat het asielrelaas dat u klaarblijkelijk aan de heer Verney vertelde, reeds fundamenteel verschilt van het asielrelaas dat u verhaalde tijdens uw gehoren voor het CGVS. Immers, uit de door de heer Verney vermelde observaties (punten 5 t.e.m. 11 van het betreffend rapport), blijkt dat u – nadat u te Nyala tweemaal opgepakt zou zijn door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, reeds besloot om het land te verlaten, waarop u naar Khartoem reisde om te huwen en nadien het land te verlaten. De heer Verney stelt in zijn verslag dat hij met vertrouwen kan stellen dat uw verhaal volledig steekhoudend is, en consistent is met de gekende situatie en beschikbaar bewijs [zie punt 12, p. 3 van betreffend rapport -'I can say with confidence that Ms Y. story makes complete sense and is consistent with the known situation and the available evidence'], alsook dat uw verklaringen getuigden van een diepgaande achtergrond en een graad van incidentele details die ze levensecht en realistisch maken [zie punt 172, p. 24 van betreffend rapport -Her statement had a depth of background and degree of incidental detail which to my mind make them life-like and realistic'].

Zoals blijkt uit uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag – hierboven weergegeven in het feitenrelaas – verklaarde u voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u 3 keren werd opgepakt door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten te Nyala, en u dan besloot om uw ontslag in te dienen bij uw werkgever (S. A.) en naar Khartoem te reizen om te huwen. Daar zou u in de loop van februari 2012 ontvoerd zijn door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten en teruggebracht naar Nyala, waar u gedurende 4 dagen opgesloten werd, een detentie tijdens dewelke u verkracht zou zijn. Enkele maanden later, in augustus 2012 - zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag - wist u Nyala te ontvluchten met behulp van leden van de, door u verder niet gekende, janjaweed-milities.

De weergave van uw asielrelaas door de heer Verney verschilt derhalve fundamenteel van het asielrelaas waarvan u gewag maakte tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze vaststellingen doet reeds vraagtekens rijzen bij de stellige zekerheid waarvan de auteur van het betreffende rapport getuigt – immers, dat de auteur besluit tot een dergelijke zekerheid betreffende de waarachtigheid van uw verklaringen, dit op basis van een Skype-gesprek dat een 40- tal minuten zou hebben geduurd, en klaarblijkelijk zonder dat deze enige kennis heeft van al uw voorgaande verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag, relateert reeds op fundamentele wijze de ernst van zijn bevindingen betreffende uw persoon.

Voorts wordt in dit rapport gesteld dat u de Soedanese variant van het Arabisch spreekt en u daarom duidelijk Soedanees zou zijn, alsook dat er meerdere indicaties zouden zijn van 'Darfoer-beïnvloede woorden in uw taalgebruik' [zie punt 14, p. 3 - 'The first thing I noticed about her was that she was speaking distinctively Sudanese Arabic and was self-evidently Sudanese in this respect' en punt 37, p. 6 - 'My sources found several indications of Darfuri-influenced words in her speech']. De in het rapport gemaakte vaststelling dat u de Soedanese variant van het Arabisch zou spreken, wordt voorts ook gekoppeld aan de opmerkingen dat de vragen die u door het CGVS werden gesteld in het kader van uw eerste asielaanvraag, potentieel verwarrend waren en niet aangepast aan uw achtergrond, niveau van onderwijs en de versie van het Arabisch die u machtig bent, **alsook dat u zelf verklaarde dat u tijdens de gehoren voor het CGVS niet goed werd begrepen omwille van de versie van het Arabisch die u sprak** (punt 16, p. 3-4, punt 55 p. 10). Voorts stelt de heer Verney in zijn rapport dat geen van de doorleefde en realistische details die doorheen uw verklaringen naar voren komen, opgepikt werden ten tijde van uw asielaanvraag, dit waarschijnlijk omwille van taalmoeilijkheden omwille van een tolk die een zeer verschillende variant van het Arabisch sprak (zie punt 172, p. 24 - 'Her statement had a depth of background and degree of incidental detail which to my mind make them life-like and realistic. None of this local detail seems to have been picked up during her initial asylum application interview, probably because of language difficulties with an interpreter speaking a very different form of Arabic to her own.']).

Er dient vooreerst opgemerkt dat het uiterst bevreemdend wordt bevonden dat de auteur van dit rapport – de heer Verney – stelt dat de aan u gestelde vragen voor het CGVS 'potentieel verwarrend waren en niet aangepast aan uw achtergrond, niveau van onderwijs en de versie van het Arabisch die u machtig bent' (punt 16, p. 3-4 van betreffend rapport) – hoewel u universitair geschoold bent, en eerder nooit – noch in het kader van de twee gehoren voor het CGVS, noch in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS – gewag maakte van enige problemen bij de vertaling, of het begrijpen van de aan u gestelde vragen, omwille van de versie van Arabisch die de tolk met u zou hebben gesproken tijdens de gehoren voor het CGVS. Dat u dit op heden – een viertal jaren nadat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd – plots beweert, is niet ernstig te noemen. **Het kan niet ingezien worden hoe de heer Verney – ondanks zijn uitgebreide, zelfverklaarde expertise betreffende het land Soedan – überhaupt zou kunnen weten wat er wel en niet opgepikt zou zijn ten tijde van uw asielgehoren voor het CGVS in het jaar 2013, laat staan welke versie van het Arabisch de tolken met u gesproken zouden hebben, en in welke mate dit enige invloed zou hebben gehad op het onderzoek in uw dossier. Nergens uit het rapport blijkt dat de auteur de gehoorverslagen van uw gehoren voor het CGVS nog maar heeft gelezen, laat staan dat deze de uitgebreid gemotiveerde beslissing in uw dossier zou gelezen hebben.** De bewering van de heer Verney – namelijk dat u de Soedanese variant van het Arabisch machtig zou zijn – vormt voorts – in tegenstelling tot wat deze zelf lijkt te suggereren – geenszins een bewijs voor de door voorgehouden Soedanese nationaliteit en Darfoerese afkomst, gezien het machtig zijn van een bepaald dialect geenszins een 'bewijs' vormt voor het beschikken over een bepaalde nationaliteit. Dat u voorts kennis zou hebben betreffende bepaalde gerechten en bepaalde traditionele geneeswijzen die gangbaar zouden zijn in Darfoer (p. 10-11 van het betreffend rapport), vormt evenmin een bewijs voor de door u voorgehouden Soedanese nationaliteit en Darfoerese herkomst. Hieromtrent trekt de heer Verney tevens conclusies die elke grond missen en zijn eigen expertisegebied ver te boven gaan – zo stelt deze dat uw kennis van bepaalde gerechten en traditionele geneeswijzen, een verdere indicatie is voor de waarheidsgetrouwheid van uw verklaringen, omdat Koptisch christenen buiten Soedan geen toegang hebben tot deze informatie, en Koptisch christenen buiten Soedan deze ofwel niet gebruiken en helemaal niet kennen, dan wel andere namen hanteren. De heer Verney maakt geenszins duidelijk waarop hij deze verklaringen baseert, noch blijkt uit zijn rapport dat hij tevens over een expertise zou beschikken betreffende alle Koptisch-christelijke gemeenschappen in de wereld. **Daargelaten de expertise en ervaring met betrekking tot het land Soedan, waarover de auteur van dit rapport zou beschikken, worden in het betreffende rapport meerdere uitspraken gedaan waarvoor geen grond bestaat, en worden er conclusies getrokken zonder dat er enige rekening wordt gehouden**

met de door u eerder afgelegde verklaringen, en meerdere argumenten die door het CGVS werden gemaakt, in het kader van uw eerste asielaanvraag. Een treffend voorbeeld hierbij is de stelling van de heer Verney – betreffende de door u geopperde verkrachting waarvan u voor uw vertrek uit Soedan het slachtoffer zou zijn geworden - dat, indien uw familie te weten zou komen dat u verkracht werd, hun reactie er een zou zijn van ‘horror en collectieve schaamte’, in combinatie met ‘verwerping en het beschuldigen van het slachtoffer’. Het dient echter vastgesteld dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag duidelijk stelde dat uw vader op de hoogte was van uw zwangerschap, en hij net u en uw kind in veiligheid wou brengen, daar ze anders ‘zouden kunnen zeggen dat het iemand anders’ kind is, misschien wilden ze het kind bekeren, misschien afnemen’ (zie gehoorverslag CGVS d.d. 15/05/2013, p. 13). Ook de wijze waarop de heer Verney de door u, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag, geuite verschoningen ter rechtvaardiging van de uitermate gebrekkige en foutieve kennis met betrekking tot uw beweerde streek van herkomst, simpelweg herhaalt – zo stelt deze in punt 15 (p. 3) van het betreffende rapport, dat uw gebrek aan geografische en politieke kennis van uw beweerde streek van herkomst te verklaren valt door het feit dat de gemeenschap waaruit u komt meestal op zichzelf is en niet deelneemt aan de Soedanese gemeenschap, hetgeen hij een plausibele verklaring vindt – overtuigt geenszins, is allerminst ‘een nieuw element’, en gaat volledig voorbij aan de vaststelling dat de RvV in haar arrest d.d. 20 december 2013 zich reeds uitsprak hieromtrent – “Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster tijdens het eerste gehoor de janjaweed op geen enkele wijze kan situeren (“ik weet niet wat ze doen, ik zeg groep, maar dat wil niet zeggen dat ze iets doen, misschien is het de naam van hun stam”, gehoor 1 p. 8, “ik weet het niet bij wie die mensen zijn. Misschien zijn het rebellen, misschien niet”, gehoor 1 p. 18). Deze vaststelling volstaat op zich om verzoeksters afkomst en verblijf in Nyala ongeloofwaardig te maken nu het etnisch geweld daar geleid heeft tot zeer zware menselijke gevolgen die voor ieder persoon uit de regio moeten gekend zijn en zeker voor een persoon die voor een vluchtelingenorganisatie werkt. [...] Evenmin is aannemelijk dat een universiteitstudent niet weet dat de universiteit gesloten wordt omwille van studentenprotesten over examenuitslagen nu het slagen in examens net cruciaal is voor elke student. Ook de talrijke andere door de commissaris-generaal correct weergegeven foutieve verklaringen en frappante onwetendheden inzake haar geografische en politieke kennis, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Dat verzoekster verklaart dat “zij het huis nooit verliet zonder begeleiding gelet op het gevaar dat vrouwen van Koptische etnie liepen en zij voor de rest thuis diende te vertoeven; dat zij onder meer steeds gebracht werd naar de universiteit en terug opgehaald waar zij enkel de lessen en examens meemaakte; dat zij ook van het werk naar huis werd gebracht en omgekeerd; dat zij het grondgebied van haar geboortestad nagenoeg nooit verlaten heeft, daar waar ook reizen binnen haar eigen geboortestad al zeer beperkt waren”, kan dit haar uitermate gebrekkige en foutieve kennis niet verschonen gezien zij beweerdelijk heel haar leven in Nyala gewoond heeft. Bovendien gaan deze beweringen in tegen de vaststelling dat ze jarenlang onderwijs genoten heeft, ook aan de universiteit en nadien niet thuisbleef maar gewerkt heeft in een NGO voor vluchtelingenbijstand.

Concluderend dient gesteld dat de in het rapport van de heer Verney gedane vaststellingen betreffende uw persoon, geenszins als een ‘nieuw element’ in het kader van uw asielaanvraag kunnen worden beschouwd, volledig voorbij gaan aan de, in het kader van uw eerste asielaanvraag, gedane vaststellingen, en voor het overige weinig serieus genoemd kunnen worden gezien de stellige zekerheid waarmee de auteur van dit rapport zijn vaststellingen poneert, enkel gebaseerd blijkt te zijn op een Skype-gesprek van een 40-tal minuten, daarbij al uw eerdere verklaringen en vaststellingen in het kader van uw eerste asielaanvraag (het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, twee gehoren bij het CGVS, en uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS) volledig negerend. Dit is niet ernstig te noemen.

Wat betreft de door u neergelegde verklaring vanwege G. Y. – ‘executive director’ van de NGO ‘Cartitas South Sudan’, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze door u neergelegde verklaring gesolliciteerd is en op uw vraag opgesteld werd. Dergelijke getuigenis heeft een persoonlijk karakter en is op zich niet voldoende om het manifeste gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Verklaringen van privépersonen hebben geen officieel karakter en slechts een beperkte bewijswaarde, op voorwaarde dat ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Voorts dient het extreem vage karakter van deze verklaring te worden opgemerkt – de heer Yai stelt in zijn e-mailbericht namelijk dat hij in het jaar 2002 de opdracht kreeg om lessen te geven aan studenten van de christelijke religie, voor universiteitsstudenten en dat hij u ‘tijdens die periode’ zou hebben leren kennen. Niettegenstaande het wel erg vage karakter van deze verklaring – u studeerde immers pas af aan de universiteit in het jaar 2009 – kent deze klaarblijkelijk wel uw

exacte geboortedatum, en heeft hij weet van uw beweerde werkzaamheden bij Sudanaid. Deze door u neergelegde, gesolliciteerde verklaring, weet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen, dan ook niet te herstellen. Wat betreft de brief vanwege François Cornet (directeur-generaal van de NGO 'Caritas International Belgique'), waarin deze bevestigt dat de heer G. Y. de directeur van 'Caritas South Sudan' is, deze verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het door u neergelegde certificaat van de universiteit van Nyala, dient opnieuw opgemerkt dat deze de in het kader van uw eerste asielaanvraag, gedane vaststellingen niet weet te wijzigen. Reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag legde u uw universitair diploma neer, en reeds toen werd geoordeeld dat dit document de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet weet te wijzigen. Dat u op heden een certificaat neerlegt betreffende dezelfde universitaire studies, wijzigt niets aan de eerder gedane vaststellingen in het kader van uw asielaanvraag. Er dient verder gewezen op de vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Soedan een van 's werelds meest corrupte landen is, de corruptie er verspreid is doorheen alle lagen van de maatschappij, en Soedan door de internationale gemeenschap wordt beschouwd als 'extreem corrupt' (zie 'Corruption and anti-corruption in Sudan', toegevoegd aan het administratieve dossier) - hetgeen het nagenoeg onmogelijk maakt de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Dit gegeven zijnde, en het manifeste gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen in gedachte, kan er evenmin enige bewijswaarde worden toegekend aan de door u neergelegde kopie van het rijbewijs van uw vader – dat van het jaar 2015 dateert – de door u neergelegde kopie van de handelslicentie van uw vader – daterend van januari 2016 – de door u neergelegde huurcontracten op naam van uw vader voor de woningen gelegen te 'A. h. A. nr. 55' – met een contractduur van 01/01/2012 tot 01/01/2013 – en de woning gelegen te 'B. A. Q. M. A. S.' – met een contractduur van 03/01/2016 tot 28/02/2017. Wat betreft het door u neergelegde huurcontract op naam van uw vader voor een winkel gelegen in de wijk 'El Emtedad' te Nyala – met een contractduur van 01/07/2009 tot 30/06/2010 – dient opnieuw gewezen op de erg geringe bewijswaarde van Soedanese documenten, en valt voorts – veelzeggend – op te merken dat het geenszins ingezien kan worden waarom de huur van deze woning in Zuid-Darfoer te Soedan, betaald zou moeten worden in de Egyptische munteenheid [er valt immers te lezen dat de maandelijkse huurprijs "400 Egyptische Pond (zegge vierhonderd Egyptische Pond)" bedraagt].

Wat betreft de door u neergelegde artikelen, dienen volgende vaststellingen gedaan. Uit de door u neergelegde vertaling van deze – waarbij er vermeld wordt dat de vertaler het artikel 'vaag geschreven' bevond – blijkt dat deze artikelen handelen over ene Pastor Gabriel Antoni – die priester was van de kerk waar u beweerdelijk heen ging in Nyala – en over incidenten met betrekking tot andere koptische priesters – waarbij een van de artikels gaat over een huis dat afgebrand werd te Beni Suef (een plaats in Egypte), een ander over pesterijen, en een derde artikel over een auto-ongeluk te Manfalut, een stad in de Egyptische regio Asyut. Opnieuw dient opgemerkt dat deze artikels de bevindingen gemaakt in het kader van uw asielaanvraag, niet weten te wijzigen. Voorts kan niet worden ingezien hoe nieuwsartikels betreffende de situatie van koptisch christenen in Egypte iets met uw persoon te maken zouden hebben, daar u steeds volhield te beschikken over de Soedanese nationaliteit en afkomstig te zijn uit Zuid-Darfoer. Het door u neergelegde bewijs van verzending, vanwege het bedrijf Aramex – dat aantoonde dat er u documenten op uw naam opgestuurd werden – bewijst niet dat u zou beschikken over de Soedanese nationaliteit, noch dat u van Zuid-Darfoer afkomstig zou zijn.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Soedanese nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Soedan zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Soedanese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Soedan.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 augustus 2017 een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") artikel 48/3, artikel 48/4, en artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet") artikel 3 jo. artikel 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB van 11 juli 2003) artikel 4 en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn") artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Procedurerichtlijn), van de samenwerkingsplicht en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Waar verzoekster misschien niets toevoegde aan de gebeurtenissen die haar asielaanvraag uitmaakten, legde zij nochtans wel samen met de begeleidende brief opgesteld door haar raadsman, verschillende nieuwe en gezaghebbende documenten voor die haar Darfoerese afkomst, Soedanese nationaliteit en tewerkstelling bij Sudan Aid bewijzen. Dit zijn verschillende nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming wel "aanzienlijk groter" maken.

Verweerder oordeelt volgens verzoekster onterecht dat zij geen elementen aanhaalt die een nieuw licht kunnen werpen op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek), en schendt hierdoor artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat een gedegen onderzoek van de nieuwe elementen noodzakelijk is, overeenkomstig artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en artikel 10 § 3 van de Procedurerichtlijn.

Ook verwijst verzoekster in het kader van de samenwerkingsplicht naar artikel 8 van de Procedurerichtlijn, dat vereist dat de lidstaten erop toezien dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit, *in casu* het CGVS, zijn gebaseerd op een deugdelijk, d.w.z. individueel, objectief en onpartijdig onderzoek.

Verzoekster haalt aan dat het EHRM de Belgische staat recent veroordeelde wegens een onvoldoende rigoureuus onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde asielaanvraag (EHRM, "*M.D. en M.A. t. België*", 19 januari 2016).

Verzoekster verwijst naar het voordeel van de twijfel dat vervat ligt in artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn.

De nieuwe elementen die verzoekster aanbrengt, betreft drie types van documenten: een expertenrapport, persoonlijke verklaringen van medewerkers van Caritas International en Soedanese documenten. Deze documenten legt verzoekster voor ter staving van haar Soedanese nationaliteit, haar Darfoerese afkomst en haar asielrelaas. Ze voldoet hiermee haar taak vervat in artikel 4, 1 Kwalificatierichtlijn die de verantwoordelijkheid legt bij verzoekster voor het verzamelen van documentatie die haar verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) staven.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM: arrest "*Singh t. België*", 2 oktober 2012, het arrest "*Mo. M. t. Frankrijk*" van 18 april 2013, de zaak "*K.K. t. Frankrijk*" van 10 oktober 2013 en het arrest "*M.A. t. Zwitserland*".

Ter staving van haar Soedanese nationaliteit, Darfoerese afkomst en haar asielrelaas legde verzoekster een - tot haar persoon betrekking hebbend - rapport voor opgesteld door Soedan expert, de heer Peter Verney. Naast zijn uitgebreide *Curriculum Vitae* dat opgenomen werd op het einde van zijn rapport (zie pp. 49-52) waaruit blijkt dat hij vanaf 1977 tot de dag van vandaag zich verdiept heeft in het land Soedan, wordt hij onder andere erkend als expert (en dit ook meer specifiek als expert inzake Koptische Christenen in Soedan) door de Britse rechtsinstanties bevoegd voor het behandelen van procedures inzake asiel. Daarnaast wordt de heer Verney ook erkend als expert inzake Soedan door onder andere het 'Elektronic Immigration Network' en het 'International Refugee Rights Initiative'. Gezien deze vaststaande expertise van de heer Verney, makkelijk verifieerbaar door zijn uitgebreide *Curriculum Vitae* die hij bij zijn rapport voegde, stelt verzoekster dat de opmerkingen van verweerder omtrent zijn expertise ronduit ongepast zijn en hebben ze als enige doel de geloofwaardigheid van deze expert zonder enige grond in twijfel te trekken.

Verzoekster legde een rapport voor van een expert dat specifiek betrekking heeft op haar persoon en situatie. Het is dan ook meer dan logisch dat de onderzoeks- en samenwerkingsverplichting van verwerende partij haar verplichtte dit rapport rigoureuus te onderzoeken en er het nodige gewicht aan te geven.

Vooraleer wordt aangetoond dat er helemaal geen sprake is van fundamentele verschillen, wijst verzoekster erop wijzen dat deze zogezegde discrepanties niet het effect kunnen hebben dat haar Soedanese nationaliteit in twijfel wordt getrokken. Ze hebben er namelijk geen betrekking op.

Na aandachtige lezing van de gehoorverslagen van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en het rapport van de heer Verney, blijkt deze zogezegde eerste discrepantie helemaal niet te bestaan of kan deze zeker worden uitgelegd door het verschil in gespreksduur.

Tot slot was de heer Verney ook op de hoogte van de opsluiting van verzoekster.

Ook de zogezegde tweede discrepantie lijkt niet te bestaan als de gehoorverslagen van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) aandachtig worden gelezen. Er kan namelijk uit deze gehoorverslagen hoogstens worden afgeleid dat de vader van verzoekster op de hoogte was van de zwangerschap van zijn dochter.

Er kan niet worden afgeleid dat haar vader op de hoogte was van het feit dat deze zwangerschap misschien het resultaat was van een verkrachting.

Uit het feit dat de vader zei dat het kind in gevaar kan zijn omdat men zou kunnen denken dat het kind van iemand anders is, kan niet met zekerheid worden afgeleid dat hij kennis had van de verkrachting van zijn dochter. Zoals verzoekster zelf aangaf in dit gehoor, leefde ze gedurende het grootste gedeelte van haar zwangerschap gescheiden van haar echtgenoot. Ook gaf verzoekster aan dat er al over haar werd geroddeld nu dat ze teruggekomen was naar haar ouderlijke huis na haar huwelijk. De vrees van haar vader dat de buurtbewoners zouden speculeren over wie de vader van het kind is, lijkt dan ook terecht en dit ook indien hij niet op de hoogte was van de verkrachting. Nergens in het rapport van de heer Verney staat dat de vader van verzoekster niet op de hoogte was van de zwangerschap van verzoekster. Bijgevolg moet er besloten worden dat ook deze tweede discrepantie niet bestaat.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, verwijst Verney weldegelijk naar (veel) bronmateriaal. Dit doet hij zowel in het rapport zelf (vb. op p.7), als op het einde waar hij 22 bladzijden gebruikt om bij komen referentiemateriaal mee te geven.

Verzoekster wenst erop te wijzen dat de Raad weldegelijk de uitkomst van taalanalyses reeds heeft gehanteerd als bewijs betreffende de herkomst van een bepaalde persoon. Zo kan er verwezen worden naar het arrest nr. 41 257 van 31 maart 2010.

Daarnaast merkt verzoekster op dat de taalanalyse op bijna systematische basis gebruikt wordt in de Nederlandse asielprocedure ter staving van de herkomst van een asielzoeker.

Doordat de heer Verney enkel het Arabisch beheerst door zijn werk in Soedan en daar 12 jaar heeft gewoond, en dus niet klassiek Arabisch geschoold is, moet aan zijn opmerking dat hij makkelijker het Soedanese Arabisch kan verstaan gewicht gegeven worden.

Het is alom geweten dat het Arabisch vele variaties kent, afhankelijk van de geografische locatie. Doordat de heer Verney enkel het Arabisch beheerst door zijn werk in Soedan en daar 12 jaar heeft gewoond, en dus niet klassiek Arabisch geschoold is, moet aan zijn opmerking dat hij makkelijker het Soedanese Arabisch kan verstaan gewicht gegeven worden.

Verzoekster legt uit dat Verney haar beperkte kennis tegen het licht van zijn diepgaande kennis over Soedan hield, hun Koptische gemeenschap en de positie van de vrouw in Soedan, die hij ook uitgebreid uiteenzette in zijn rapport. Hij verifieerde met andere woorden de verklaring van verzoekster en achtte haar verklaring in overeenstemming met de landenkennis waarover hij beschikt.

Dit is dan ook een duidelijk nieuw element in verzoeksters verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek). Verweerder veegde dit veel te snel van tafel door louter te verwijzen naar haar argumentatie in de eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) van verzoekster inzake verzoeksters beperkt geachte kennis over Soedan. Het is dan ook zeer duidelijk dat er geen bijkomend onderzoek werd verricht door verweerder omtrent de bevindingen van internationaal erkend expert de heer Verney.

Verzoekster stelt dat het correct is dat de verklaring van de heer Gabriel YAI, de executive director van de internationaal gerespecteerde NGO Caritas South Sudan een gesolliciteerd karakter heeft. Echter, deze loutere vaststelling volstaat niet om deze documenten zomaar aan de kant te schuiven. Relevant hierbij is immers het beginsel van de vrije bewijsvoering in asioldossiers: het loutere gegeven dat een bron een gesolliciteerd karakter heeft, betekent niet dat deze bron vals is, of geen enkele bewijskracht bezit. Een getuigenis vormt inderdaad een minder sterke bron, maar kan niet beschouwd worden als onbestaande, en moet op haar merites beoordeeld worden. Dit des té meer omdat het een getuigenis betreft van het hoofd van een regionale afdeling van de internationaal gerespecteerde organisatie Caritas en niet van familie, vrienden of dichte kennissen van verzoekster. De getuigenissen vormen op zijn minst begin van bewijs van verzoeksters' tewerkstelling bij Sudan Aid.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderschrijft dit principe in haar rechtspraak, zo haalt verzoekster het arrest nr. 56.584 van 24 februari 2011 aan.

Aan al de drie voorwaarden opgenomen in dit arrest is voldaan:

- (1) *“de verklaring werd opgesteld door de heer G. Y., hoofd van Caritas Zuid-Soedan. Naast de verklaring van de heer Y., legde verzoekster ook een verklaring voor van de heer F. CORNET, hoofd van Caritas International België. De heer CORNET bevestigde in zijn verklaring de hoedanigheid van de heer Y.. Beide personen werken voor Caritas International, waar Caritas South-Sudan een deelorganisatie van is. Caritas International is een organisatie, internationaal erkend voor zijn werk met en voor vluchtelingen. De organisatie werkt nauw samen met UNHCR en heeft o.a. een Head of International Délégation to the UN. M.a.w. de verklaring die verzoekster voorlegde is niet zo maar een verklaring afgeleverd door een familielid, vriend of dichte kennis van haar. Het is een verklaring van een gezaghebbende organisatie die er geen baat bij heeft om valse verklaringen af te leggen die haar prestige en betrouwbaarheid in het gedrang zouden kunnen brengen.*
- (2) *Beide personen voegden contactgegevens bij hun schriftelijke verklaring. Hierop konden zij of andere medewerkers van hun organisatie steeds gecontacteerd worden om de informatie opgenomen in de verklaring te verifiëren. Niets in de bestreden beslissing wijst erop dat pogingen zijn ondernomen door Verwerende partij om de informatie in de verklaring na te gaan. Verwerende partij beperkt zich tot de algemene stelling dat gesolliciteerde getuigenissen slechts een beperkte Bewijswaarde hebben, om dit bewijsmateriaal aan de kant te schuiven.*
- (3) *De verklaring van de heer Y. vertoont ook de vereiste precisie. Hij verklaart waar en wanneer hij mevrouw Y. heeft leren kennen en bevestigt dat mevrouw Y. heeft gewerkt voor Sudan Aid in 2011. Verwerende partij verwijt enerzijds dat deze verklaring te vaag is opgesteld en anderzijds put zij wantrouwen over het feit dat de heer Y. op de hoogte was van de exacte geboortedatum van verzoekster en haar functie bij Sudan Aid. Eerst en vooral moet er gewezen worden dat de heer Y. mevrouw Y. leerde kennen in 2002. Op het moment waarop de heer Y. deze verklaring maakte, lag deze ontmoeting reeds 14 jaar in het verleden. Daarenboven was het vooral de tewerkstelling van mevrouw Y. voor Sudan Aid die bevestigd moest worden. Het is dan ook meer dan logisch dat de verklaring van de heer Y. niet al te veel uitweidde over hun eerste ontmoeting en zich vooral focuste op haar tewerkstelling bij Sudan Aid. Tot slot moet opgemerkt worden dat het geven van de geboortedatum door de heer Y. precies gedaan werd om geen twijfel te laten bestaan over wie hij het precies bedoelde in zijn verklaring. Dit kan hem dan ook niet verweten worden.”.*

Verzoekster voert aan dat de door haar voorgelegde documenten niet onderzocht werden door verweerder. Er werd slechts algemeen gewezen op het feit dat Soedan beschouwd wordt als een land waar corruptie veel voorkomt. Echter, het EHRM oordeelde dat verweerder weldegelijk een concreet onderzoek naar deze specifieke documenten had moeten doen en dit ongeacht de afgelegde verklaringen van verzoekster. Een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie in een land volstaat niet.

De opmerking van verweerder omtrent het gebruik van de Egyptische munteenheid in het winkelhuurcontract van de vader van verzoekster kan de authenticiteit van het document niet automatisch in het gedrang brengen. Eerst en vooral moet er gewezen worden dat de Egyptische munt lange tijd dé munteenheid was in Soedan. Het is pas na vele jaren dat Soedan zijn eigen Soedanese pond heeft gekregen. Hierbij aansluitend verwijst verzoekster ook naar de opmerking die de heer Verney maakte in zijn rapport over de door verzoekster voorgelegde documenten.

De documenten die verzoekster voorlegde bij haar meervoudige asielaanvraag (volgend verzoek) laten geen twijfel over haar Soedanese nationaliteit en Darfoerese afkomst. Ze bevestigen daarenboven haar asielrelaas. Verzoekster loopt als Koptisch Christen, voormalig werknemster van Sudan Aid en alleenstaande moeder een hoog risico op vervolging bij terugkeer naar Darfoer, wat dan ook een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit blijkt duidelijk uit de bevindingen van het rapport van de heer Verney en uit de bronnen naar waar de heer Verney verwijst (zie stuk nr. 2), maar ook uit tal van andere COI's die de situatie in Darfoer en Soedan bespreken. "*Sudanese Pound*", (http://www.wikiwand.com/en/Sudanese_pound (zie stuk nr. 21); International Crisis Group, "*The Chaos in Darfur*", 22 april 2015).

Verzoekster *“verzoekt U dan ook in hoofdorde, haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing van 28 juli 2017 te vernietigen en het dossier van verzoekster terug te sturen naar verwerende partij voor een ten gronde onderzoek van zijn meervoudige asielaanvraag.”.*

2.2. Stukken

Bij verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

1. *Bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28 juli 2017;*
2. *P. Verney, "Sudan Country Expert Report", 27 maart 2017;*
3. *Verklaring van G. Y., directeur Caritas Zuid-Soedan, 11 februari 2016;*
4. *Verklaring van F.CORNET, directeur-generaal Caritas International België, 30 januari 2017;*
5. *Certificaat proclamatie;*
6. *Rijbewijs vader;*
7. *Handelsvergunning vader;*
8. *Huurovereenkomst winkel op naam van vader 2009-2010;*
9. *Huurovereenkomst huis op naam van vader 2012-2013 ;*
10. *Huurovereenkomst huis op naam van vader 2016-2017;*
11. *Envelop zending documenten*
12. *Begeleidende brief raadsman verzoekster bij meervoudige asielaanvraag, d.d. 7 juni 2017;*
13. *UK Asylum and Immigration Tribunal, MG (Christians, including Coptic Christians) Sudan CG [2006] UKAIT 00047, 20 april 2006, beschikbaar op: <https://tribunalsdecisions.service.gov.uk/utiac/37976>;*
14. *UPPER Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), AA/08364/2015, 19 mei 2016, <https://tribunalsdecisions.service.gov.uk/utiac/aa-08364-2015>;*
15. *<https://www.ein.org.uk/vernev>;*
16. *<http://www.refugeelaidinformation.org/sudan-coi>;*
17. *CGVS, Gehoorverslag 15 mei 2013;*
18. *CGVS, Gehoorverslag 24 juni 2013;*
19. *Doombos e.a., "Best Practice Guide Asiel - Bij de hand in asielzaken", september 2012, Beschikbaar op: <http://www.bureauwbvt.nl/binaries/content/assets/wbvt/overig/werkinstructievoorasieladvocaten.pdf> .pp. 101-103;*
20. *"Sudanese Pound", http://www.wikiwand.com/en/Sudanese_pound;*
21. *International Crisis Group, "The Chaos in Darfur", 22 april 2015, beschikbaar op: [http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?page=type&docid=55389dfb4&skip=0&type=COUNTRY EP&coi=SDN&querysi=Darfur&searchin=fulltext&sort=date](http://www.refworld.org/cgi-bin/txis/vtx/rwmain?page=type&docid=55389dfb4&skip=0&type=COUNTRY_EP&coi=SDN&querysi=Darfur&searchin=fulltext&sort=date)".*

Ter zitting legt verzoekster een taalanalyse en een document van 'De Taalstudio' neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. In het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 24 juli 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan verzoeksters beweerde Soedanese nationaliteit en herkomst uit Zuid-Darfoer.

Bij arrest van 20 december 2013, nr. 166 255 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) geoordeeld als volgt:

“3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). (...)

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Indien verzoekster aanvoert dat ze gedurende grote gedeeltes van het verhoor afgeleid was door haar baby, dan stelt de Raad vast dat in het eerste gehoorverslag inderdaad geacteerd staat dat de baby diverse keren begon te huilen, maar tevens dat dit noch de logica, noch de vlotheid van haar antwoorden in negatieve zin heeft beïnvloed. Verder werd twee maal een korte pauze toegekend om verzoekster de mogelijkheid te geven haar kindje te doen slapen (gehoor 1 p. 9) dan wel te voeden (gehoor 1 p. 15), zodat de dossierbehandelaar alleszins rekening heeft gehouden met verzoeksters baby en de mogelijkheid een rustig verhoor af te leggen. Daarenboven werd een tweede gehoor georganiseerd om verzoekster de gelegenheid te geven het interview zonder haar baby af te leggen. In deze stelt de Raad vast dat er geen dermate verschillen zijn in de stijl van verzoeksters antwoorden tussen deze twee gehoren waaruit zou kunnen blijken dat verzoeksters eerste gehoor niet gedegen verlopen is. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Aldus kan niet overtuigen dat verzoeksters onwetendheden te wijten zijn aan een concentratiegebrek; integendeel dergelijke uitleg komt voor als een post-factum verklaring om verzoeksters initiële onwetendheid te verschonen en het ingestudeerde karakter van bepaalde aanvullingen tijdens het tweede interview te ontkennen.

Voorts kan het loutere gegeven dat verzoekster geëmotioneerd was tijdens het gehoor, wat overigens niet onmiddellijk blijkt uit het gehoorverslag, niet beletten dat verzoekster waarheidsgetrouwe verklaringen moet afleggen, noch kan worden afgeleid dat het geschetste asielrelaas waarheidsgetrouw zou zijn omdat verzoekster toen emotioneel was. Verzoekster kan dan ook niet laten gelden dat dit een teken zou zijn van “het doorleef[t][d] en waarachtig karakter van het relaas” laat staan dat er kan worden beweerd dat “de emotionele kenmerk het gehalte van het verhoor kan bepalen in negatieve zin”. Evenmin kan worden voorgehouden dat een emotionele toestand of het evoceren van pijnlijke zaken “niet bevorderlijk kan zijn voor de kwaliteit van het relaas” gezien het gehoorverslag een objectieve weergave vormt van verzoeksters verklaringen en niet van haar emotionele toestand.

3.4. Verzoekster stelt heel haar leven in Nyala te hebben gewoond en er acht jaar gewone studies en drie jaar universitaire studies te hebben gevolgd. Verzoekster woonde samen met vader, moeder, twee broers en een zus, waarbij hun huis verbonden was met de winkel van accessoires van haar broer. Verzoekster werkte verder sinds eind 2010 voor SudanAid, een organisatie die zich inzet voor vluchtelingen. Aldus is verzoekster een gestudeerde en familiaal en sociaal omringde vrouw, die gezien haar herkomst en 24-jarig verblijf in Nyala gedegen, zeker minimale, geografische en politieke kennis inzake Nyala en Darfur dient te hebben. Dit klemt temeer nu ze koos voor een sociale organisatie te werken die middenin de politieke situatie stond en vluchtelingen hielp en begeleidde.

Gezien haar studies, werkervaring en huiswinkel van haar broer is niet ernstig te beweren dat “zij eigenlijk vrij geïsoleerd leefde”. Dat verzoekster “een jonge vrouw van Koptische origine is” doet hier geenszins afbreuk aan, zoals evenmin de losse beweringen die niet objectief ondersteund worden “dat Kopten op zichzelf leven en zich niet met anderen mengen”, “dat Kopten van nature niet geïnteresseerd zijn in politiek, politici en machthebbers nu zij zelf niet deelnemen aan de politiek; dat dit des te meer geldt voor een vrouw” en “dat zij als vrouw al zowieso niet geïnteresseerd was noch betrokken werd bij bepaalde zaken”.

3.4.1. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster tijdens het eerste gehoor de janjaweed op geen enkele wijze kan situeren (“ik weet niet wat ze doen, ik zeg groep, maar dat wil niet zeggen dat ze iets doen, misschien is het de naam van hun stam”, gehoor 1 p. 8, “ik weet het niet bij wie die mensen zijn. Misschien zijn het rebellen, misschien niet”, gehoor 1 p. 18). Deze vaststelling volstaat op zich om verzoeksters afkomst en verblijf in Nyala ongeloofwaardig te maken nu het etnisch geweld daar geleid heeft tot zeer zware menselijke gevolgen die voor ieder persoon uit de regio moeten gekend zijn en zeker voor een persoon die voor een vluchtelingenorganisatie werkt. Dat verzoekster bovendien blijft volhouden dat Atta Mannan gouverneur was gedurende de periode dat zij in huis bleef (gehoor 1 p. 16), is evenmin ernstig daar uit de bij het administratief dossier gevoegde objectieve informatie blijkt dat hij slechts tot 2007 in functie was. Evenmin is aannemelijk dat een universiteitstudent niet weet dat de universiteit gesloten wordt omwille van studentenprotesten over examenuitslagen nu het slagen in examens net cruciaal is voor elke student. Ook de talrijke andere door de commissaris-generaal correct weergegeven foutieve verklaringen en frappante onwetendheden inzake haar geografische en politieke kennis, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Dat verzoekster verklaart dat “zij het huis nooit verliet zonder begeleiding gelet op het gevaar dat vrouwen van Koptische etnie liepen en zij voor de rest thuis diende te vertoeven; dat zij onder meer steeds gebracht werd naar de universiteit en terug opgehaald waar zij enkel de lessen en examens meemaakte; dat zij ook van het werk naar huis werd gebracht en omgekeerd; dat zij het grondgebied van haar geboortestad nagenoeg nooit verlaten heeft, daar waar ook reizen binnen haar eigen geboortestad al zeer beperkt waren”, kan dit haar uitermate gebrekkige en foutieve kennis niet verschonen gezien zij beweerdelijk heel haar leven in Nyala gewoond heeft. Bovendien gaan deze beweringen in tegen de vaststelling dat ze jarenlang onderwijs genoten heeft, ook aan de universiteit en nadien niet thuisbleef maar gewerkt heeft in een NGO voor vluchtelingenbijstand. Verzoekster tracht haar profiel bij te sturen om haar fundamenteel gebrek aan kennis over haar leefomgeving te verschonen.

Verzoekster toont dan ook niet aan in Nyala gewoond te hebben. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt trouwens duidelijk dat verzoeksters kennis ingestudeerd is. Ze is bekend met bepaalde gebieden, maar kan ze niet situeren. Ze kent de rivier, zegt eerst dat ze er ging zwemmen, wat strijdig is met haar bewering dat ze nooit buiten kwam, maar kan dan niet aangeven dat deze rivier midden de stad loopt. Het is evenmin ernstig dat verzoekster compleet niet op de hoogte is van de lotgevallen van SudanAid of haar collega's, integendeel zij bevestigt dat dezen in de periode van maart tot augustus in vrede verder werkten (gehoor 2 p. 5), terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat twee collega's werden gearresteerd en SudanAid werd gesloten. Zelfs indien verzoekster verplicht thuis bleef, dan nog is geenszins aannemelijk dat zij hiervan niet op de hoogte werd gebracht door haar familieleden of via andere collega's of derden, nu dit in het belang is van de organisatie SudanAid zelf en het redelijk is te verwachten dat een sociaal gerichte NGO haar werknemers verwittigt.

3.5. Indien “voor de dienst Vreemdelingenzaken de verzoekende partij gereleveerd heeft dat de Christenen van Noord Soedan in het algemeen beschouwd worden als aanhangers van het Zuid Soedanese regime en om die reden gepest en verjaagd worden door de overheid”, dan kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster in haar beide gehoren enkel een dergelijke vervolging aanhaalde, zodat op dit punt geen persoonlijke vervolging kenbaar wordt gemaakt. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat verzoekster geen verblijf in Nyala aantoont.

3.6. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de

Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluitende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.6.1. Aangaande de badge, kan verzoeksters verweer “dat de werking van de organisatie en haar werksfeer in de Arabische taal was en niet in de Engelse taal was en dat bijgevolg niet gelet werd op een schrijffout in het Engels (Cf. CGVS II, p. 15-16)” en “Dat de werktal trouwens Arabisch was en de kaart voor gebruik in een Arabische sprekende wereld was zodat een vertaalfout daarin best tot de mogelijkheden behoort” niet worden aangenomen gezien het internationale karakter van deze organisatie. Evenmin kan uit de vertaling ter gehoor blijken dat “Dat wat betreft de badge blijktbaar de Arabische tekst aan de rechterkant op de 3de lijn onder het eerste gedeelte met band niet in consideratie wordt genomen. Dat daar uitdrukkelijk staat dat het een kaart van Sudan Aid betreft” (gehoor 1 p. 9). Dat boven de kopie van de badge in het dossier duidelijk geschreven werd ‘badge van betrokkene als medewerkster van de boekhouding van de organisatie Soudan Aid (HAC)’ is verder een weergave van verzoeksters verklaringen ter zake, zonder dat dit een objectieve reflectie is van de inhoud van dit document. Verzoekster laat immers na een beëdigde vertaling toe te voegen van dit document, aldus blijft dit een loutere bewering en zijn verzoeksters verdere opmerkingen in deze irrelevant. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692), zodat de Raad geenszins moet nagaan “of de overige badges van de organisatie uitgegeven op dat moment diezelfde fout vertonen”; het staat aan verzoekster om dergelijke bewering te adstrueren. “Dat de bestreden beslissing door de badge als eerste te plaatsen dit document blijktbaar als het belangrijkste te beoordelen document plaatst”, is verder een eigen interpretatie van verzoekster. “Dat de badge met foto trouwens een aantal andere zaken zoals de persoonsgegevens, de foto en de functie bevat zelfs in een onvolkomen vertaling (CGVS I, p. 9)”, wijzigt hier evenmin iets aan. De overige documenten die nog na het indienen van het verzoekschrift werden overgemaakt, kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Verzoeksters verklaringen zijn immers op alle essentiële punten (verblijf in Nyala, werkzaamheden voor een NGO in Darfur) ongeloofwaardig. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan haar arrestatie, noch dat ze in de negatieve aandacht zou staan van haar autoriteiten, ze gehoord en mishandeld werd.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.”.

Verzoekster diende hiertegen een beroep in bij de Raad van State, wat verworpen werd op 12 februari 2014. Voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aldus als vaststaand te worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.4.2. De Raad merkt op dat verzoekster in het kader van haar tweede, huidige asielaanvraag (volgend verzoek) volhardt in de feiten aangevoerd tijdens de eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming). Ze herhaalt dat ze de Soedanese nationaliteit bezit en afkomstig te zijn uit Zuid-Darfoer. Verzoeksters beweerde herkomst uit Nyala, Zuid-Darfoer werd echter in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) als ongeloofwaardig beschouwd. Verzoekster brengt geen enkel element bij dat hierop een ander licht zou kunnen werpen, integendeel.

2.4.3. Verzoekster legt een rapport neer van de heer Peter Verney. Verzoekster licht toe dat de heer Verney een expert inzake Soedan is en legt ter staving hiervan volgende documenten neer: *“UK Asylum and Immigration Tribunal, MG (Christians, including Coptic Christians) Sudan CG [2006] UKAIT 00047, 20 april 2006”*, *“UPPER Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), AA/08364/2015, 19 mei 2016”*; *“Electronic Immigration Network”*; *“International Refugee Rights Initiative”*. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de opmerkingen van verweerder omtrent de expertise van de heer Verney als enige doel hebben de geloofwaardigheid van deze expert zonder enige grond in twijfel te trekken.

2.4.4. De commissaris-generaal mag wel degelijk de expertise van een persoon die zich als zodanig aanmeldt beoordelen. *In casu* kan vastgesteld worden dat de heer Verney inderdaad een bijzondere kennis heeft van Soedan. Dit wordt als zodanig niet ontkend door de bestreden beslissing. Het kwam het CGVS dan ook toe het neergelegde rapport van deze expert nader te beoordelen wat ook is gebeurd. Verzoekster is niet akkoord met deze beoordeling. Immers de heer Verney concludeert dat verzoekster zonder enige twijfel Soedanese is en in alle waarschijnlijkheid uit Nyala in Zuid-Darfoer afkomstig is. Deze conclusie druist geheel in tegen de reeds gedane vaststellingen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming).

2.4.5. Indien een rapport van een landenexpert inderdaad een ernstig bewijsmiddel kan zijn binnen een asielpprocedure dan is dit op zich niet determinerend. Verzoekende partij kan bezwaarlijk menen dat de beslissing inzake de toekenning van de internationale beschermingsstatus niet toekomt aan de door de Vreemdelingenwet bepaalde instanties maar aan een derde, in deze, een expert Soedan.

2.4.6. De Raad stelt vast dat het rapport meerdere algemene luiken bevat maar dat verzoekster zelf uitsluitend werd gehoord gedurende een Skype-gesprek van 40 minuten. Anderzijds werd verzoekster in de asielpprocedure meerdere keren uitgebreid gehoord en had ze de kans aanvullende documenten en verklaringen af te leggen. Ze kon ook haar grieven kenbaar maken in beroep tegen de eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming). De CGVS en in beroep de Raad hebben dan ook een uitgebreider en vollediger beeld van verzoekster. Voorts moet worden vastgesteld dat de bewijswaarde van het neergelegde rapport wordt aangetast, nu verzoekster aan de heer Verney een asielrelaas heeft verteld dat op belangrijke punten grondig verschilt van haar asielrelaas zoals uiteengezet tijdens haar gehoren voor het CGVS in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming). Dergelijke afwijkende verklaringen kunnen dan ook leiden tot andere besluiten. Zo blijkt onder meer uit het rapport van Verney dat verzoekster tweemaal opgepakt zou zijn door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, waarop zij besloot het land te verlaten, vervolgens naar Khartoem reisde om te huwen en het land verliet (rapport Verney, punten 5 - 12). Verzoekster verklaarde in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) echter dat zij drie keer werd opgepakt door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten in Nyala, vervolgens besloot haar ontslag in het dienen bij SudanAid en naar Khartoem te reizen om te huwen.

In Khartoem zou verzoekster in de loop van februari 2012 ontvoerd zijn door leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten en teruggebracht naar Nyala, waar zij gedurende 4 dagen opgesloten werd, een detentie tijdens dewelke zij verkracht zou zijn. Enkele maanden later, in augustus 2012 wist verzoekster Nyala te ontvluchten met behulp van leden van de, door haar verder niet gekende, Janjaweed-milities (gehoorverslag van het CGVS van 15 mei 2013 in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (hierna: CGVS-verslag 1), p. 12-14). Deze laatste verklaringen kunnen op zich niet overtuigen nu niet kan worden ingezien waarom de veiligheidsdiensten de inspanning zouden doen verzoekster naar een ver afgelegen en politiek instabiel gebied te brengen terwijl ze in de hoofdstad alle infrastructuur hebben om naar goeddunken te handelen.

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoekster driemaal werd opgepakt door de veiligheidsdiensten, maar slechts tweemaal ondervraagd werd, en dat de heer Verney in zijn rapport expliciet over "*interrogation*" (tweemaal) en niet over het aantal keren dat ze werd opgepakt (driemaal) spreekt. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt echter ondubbelzinnig dat verzoekster driemaal werd opgepakt én ondervraagd vooraleer zij naar Khartoem vertrok (CGVS-verslag 1, p. 12). Daarnaast kan uit de in het verzoekschrift aangehaalde passages niet worden vastgesteld dat Verney op de hoogte was van het ontslag van verzoekster bij SudanAid voor haar huwelijk, nu hiervan geen melding wordt gemaakt. Er wordt louter gewag gemaakt van het gegeven dat verzoekster op de vlucht sloeg.

Verder voert verzoekster aan dat de heer Verney er wel degelijk op de hoogte van was dat verzoekster verkracht is. De Raad merkt op dat Verney in zijn rapport inderdaad indirect verwijst naar het feit dat verzoekster verkracht is ("*Rape and sexual assault are also used regularly by the security forces. [Verzoeksters] account is consistent with the available objective evidence in this regard.*" en "*The most likely reaction of her Coptic husband/family when they find out [verzoekster] was raped*"), doch hiervan geen melding maakt tijdens de reconstructie van verzoeksters asielrelaas. Waar tot slot verwezen wordt naar een passage uit het rapport van de heer Verney waaruit blijkt dat hij op de hoogte was van verzoeksters opsluiting, merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) vermeldde dat zij vier keer werd opgepakt, terwijl Verney slechts melding maakte van twee keer. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven aldus wel degelijk overeind.

2.4.7. Hoe dan ook zijn de door verzoekster verklaarde gegevens dermate uiteenlopend dat ze onverzoenbaar zijn en niet kan aangenomen worden dat ze op ware ervaringen steunen. Waar het expertenrapport stelt dat verzoekster in alle waarschijnlijkheid uit Nyala komt, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien stelt dit expertenrapport nog dat er geen Koptische gemeenschappen leven in Nyala maar enkel individuele families. Verzoekster heeft daar nooit melding van gemaakt terwijl dit bijzonder belangrijk gegeven nochtans bepalend is voor het dagelijkse leven van Koptische mensen Nyala. Dit ondergraaft bijkomend verzoeksters herkomst uit Nyala.

2.4.8. De discrepantie tussen verzoeksters verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) en de weergave van verzoeksters verklaringen in het rapport van Verney doen afbreuk aan zijn loutere stelling dat verzoeksters verklaringen waarachtig zijn. Tevens kan hieruit worden afgeleid dat Verneys bevindingen geen rekening gehouden hebben met verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming).

2.4.9. In het rapport wordt voorts gesteld dat verzoekster de Soedanese variant van het Arabisch spreekt en daarom uiteraard Soedanese is (rapport Verney, punt 14). Ter zitting legt verzoekster een taalanalyse van "*De taalstudio*" neer, waarin wordt geconcludeerd dat verzoekster zeker Soedanees is, haar taalgebruik geen Darfoerese kenmerken bevat en haar spraak conformeert met haar achtergrond van Koptische van Egyptische oorsprong. Indien de taal en *in casu* het spreken van een bepaald Arabisch dialect inderdaad een indicatie kan geven van de herkomst van de persoon dan is een taalanalyse op zich niet bepalend nu elke taal kan aangeleerd worden en het Arabisch met alle varianten wijdverspreid is. Daarenboven houdt een talenkennis niet noodzakelijk in dat de persoon ook geboren is in de desbetreffende regio, altijd verbleven heeft en nog minder de nationaliteit heeft, ook dialecten kunnen aangeleerd worden. Het rapport toont niet aan waarom dit thans anders zou zijn te meer gesteld wordt dat verzoekster Koptische is van Egyptische oorsprong en het aldus geenszins is uit te sluiten dat verzoekster en haar familie contacten heeft met hun geloofsgenoten in Soedan.

2.4.10. Het argument in het verzoekschrift dat de Nederlandse asielinstanties een taalanalyse uitvoeren in hun asielprocedure, houdt geenszins in dat de Belgische asielinstanties de plicht hebben eveneens taalanalyses uit te voeren. Het document van Doornbos en andere, "*Best Practice Guide Asiel – Bij de hand in asielzaken*" van september 2012, alsook het document "*De Taalstudio: Advies en contra-expertise bij taalanalyse in vreemdelingenzaken*" wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Immers geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792), zodat een taalanalyse onder de discretionaire bevoegdheid van de commissaris-generaal valt.

2.4.11. Het expertenrapport stelt dat de aan verzoekster gestelde vragen voor het CGVS potentieel verwarrend waren en niet aangepast aan verzoeksters achtergrond, niveau van onderwijs en de versie van het Arabisch die zij machtig is (rapport Verney, punt 16). Nochtans is verzoekster universitair geschoold en heeft zij nooit eerder – noch in het kader van haar twee gehoren voor het CGVS, noch in het kader van haar beroep bij de Raad – melding gemaakt van enige problemen bij de vertaling of het begrijpen van de aan haar gestelde vragen, omwille van de versie van Arabisch die de tolk met verzoekster zou hebben gesproken tijdens de gehoren voor het CGVS. Dat verzoekster dit nu, vier jaar na de weigering van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming), pas naar boven brengt, is bezwaarlijk ernstig. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat niet kan worden ingezien hoe de heer Verney kan nagaan wat verzoekster wel en niet verstaan zou hebben tijdens de asielgehoren in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming), laat staan welke versie van het Arabisch de tolken zouden gesproken hebben, en in welke mate dit invloed zou gehad hebben op het onderzoek. Immers, nergens uit het rapport blijkt dat Verney deze gehoren of de gemotiveerde beslissing in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) gelezen heeft, laat staan er rekening mee hield. Evenmin staat in de gehoorverslagen te lezen welk dialect van het Arabisch zou gesproken zijn zodat dit niet kan bekend zijn voor een derde en verzoekster zelf ook geen nadere toelichtingen geeft.

2.4.12. In het expertenrapport wordt voorts geconcludeerd dat verzoeksters kennis betreffende bepaalde gerechten en bepaalde traditionele geneeswijzen die gangbaar zouden zijn in Darfoer (rapport Verney, punten 66-77) een verdere indicatie is voor de waarheidsgetrouwheid van verzoeksters verklaringen, omdat Koptische christenen buiten Soedan geen toegang hebben tot deze informatie, en Koptische christenen buiten Soedan deze ofwel niet gebruiken en helemaal niet kennen, dan wel andere namen hanteren. Dergelijke vaststellingen kunnen niet overtuigen nu niet kan worden ingezien waarom Kopten of derden (zoals de expert) buiten een bepaalde regio geen kennis kunnen hebben van dergelijke gegevens. Evenmin wordt toegelicht waarop wordt gesteund om dergelijke uitspraken te doen nu uit het rapport geen expertise blijkt over alle Koptisch-christelijke gemeenschappen in de wereld.

Deze wijze waarop de heer Verney de door verzoekster reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) geuite verschoningen ter rechtvaardiging van de uitermate gebrekkige en foutieve kennis met betrekking tot haar beweerde streek van herkomst, simpelweg herhaalt (rapport Verney, punt 15) tast de objectiviteit aan. Dergelijke bevindingen gaan immers volledig voorbij aan de vaststellingen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in bovenvermeld arrest van 20 december 2013 hieromtrent deed: *“Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster tijdens het eerste gehoor de janjaweed op geen enkele wijze kan situeren (“ik weet niet wat ze doen, ik zeg groep, maar dat wil niet zeggen dat ze iets doen, misschien is het de naam van hun stam”, gehoor 1 p. 8, “ik weet het niet bij wie die mensen zijn. Misschien zijn het rebellen, misschien niet”, gehoor 1 p. 18). Deze vaststelling volstaat op zich om verzoeksters afkomst en verblijf in Nyala ongeloofwaardig te maken nu het etnisch geweld daar geleid heeft tot zeer zware menselijke gevolgen die voor ieder persoon uit de regio moeten gekend zijn en zeker voor een persoon die voor een vluchtelingenorganisatie werkt. [...] Evenmin is aannemelijk dat een universiteitstudent niet weet dat de universiteit gesloten wordt omwille van studentenprotesten over examenuitslagen nu het slagen in examens net cruciaal is voor elke student. Ook de talrijke andere door de commissaris-generaal correct weergegeven foutieve verklaringen en frappante onwetendheden inzake haar geografische en politieke kennis, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Dat verzoekster verklaart dat “zij het huis nooit verliet zonder begeleiding gelet op het gevaar dat vrouwen van Koptische etnie liepen en zij voor de rest thuis diende te vertoeven; dat zij onder meer steeds gebracht werd naar de universiteit en terug opgehaald waar zij enkel de lessen en examens meemaakte; dat zij ook van het werk naar huis werd gebracht en omgekeerd; dat zij het grondgebied van haar geboortestad nagenoeg nooit verlaten heeft, daar waar ook reizen binnen haar eigen geboortestad al zeer beperkt waren”, kan dit haar uitermate gebrekkige en foutieve kennis niet verschonen gezien zij beweerdelijk heel haar leven in Nyala gewoond heeft.*

Bovendien gaan deze beweringen in tegen de vaststelling dat ze jarenlang onderwijs genoten heeft, ook aan de universiteit en nadien niet thuisbleef maar gewerkt heeft in een NGO voor vluchtelingenbijstand.”

2.4.13. Het door verzoekster neergelegde rapport van de heer Verney slaagt er aldus niet in een ander daglicht te werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) met betrekking tot haar voorgehouden, ongeloofwaardig bevonden Soedanese nationaliteit en Darfoerese herkomst.

2.4.14. Over de door verzoekster neergelegde verklaring van G. Y., executive director van de NGO Caritas South Sudan, merkt de Raad vooreerst op dat deze e-mail geen officieel noch objectief karakter heeft, zodat de bewijswaarde slechts relatief is. De Raad kan verzoekster volgen dat het gesolliciteerd karakter van een bron niet betekent dat deze bron vals is of geen bewijswaarde bezit. Echter dit attest kan niet overtuigen. Zo stelt de heer Y. in zijn e-mailbericht vaagweg dat hij in het jaar 2002 de opdracht kreeg om lessen te geven aan studenten van de christelijke religie, voor universiteitsstudenten en dat hij verzoekster ‘tijdens die periode’ zou hebben leren kennen. Verzoekster studeerde echter pas af aan de universiteit in het jaar 2009. Bovendien kon de heer Y. verzoeksters geboortedatum dan weer wel specifiek aangeven waaruit kan blijken dat hij persoonlijk met concrete gegevens werd benaderd. De heer Y. gaf verder aan dat verzoekster als financieel assistent werd aangenomen in het SudanAid bureau in Nyala, terwijl hij werkte als regionaal coördinator voor de Darfoer regio. Hij verliet Zuid-Darfoer in 2011 verliet en verzoekster begon beweerdelijk in januari 2011 voor SudanAid te werken. Hij maakt echter nergens melding van enige ontmoeting met verzoekster tijdens hun beide werkzaamheden in Zuid-Darfoer, noch hoe hij ervan op de hoogte was dat verzoekster als financieel assistente werkzaam was bij SudanAid in Nyala. Hij blijft slechts steken in vage verklaringen. De brief van F. Cornet, directeur-generaal van de NGO Caritas International Belgique, waarin wordt bevestigd dat de heer Y. directeur van Caritas South Sudan is, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Immers niet de functie van de heer Y. wordt betwist wel zijn bekendheid met verzoekster.

Hoe dan ook, al zou verzoekster voor SudanAid gewerkt hebben dan nog verhindert haar onbekendheid met de feitelijke, geografische en sociale situatie in Nyala, aan te nemen dat verzoekster er is geboren, opgegroeid en permanent verbleven heeft.

2.4.15. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

2.4.16. Wat betreft het door verzoekster neergelegde certificaat van de universiteit van Nyala, dient opnieuw opgemerkt dat deze de in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag, gedane vaststellingen niet weet te wijzigen. Immers, reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag legde verzoekster haar universitair diploma neer en toen reeds heeft de Raad geoordeeld *“Evenmin is aannemelijk dat een universiteitstudent niet weet dat de universiteit gesloten wordt omwille van studentenprotesten over examenuitslagen nu het slagen in examens net cruciaal is voor elke student”* en dat dit document de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen niet weet te wijzigen. Dat verzoekster inderdaad studeerde aan de universiteit kan aldus niet komen vast te staan. Dat verzoekster op heden een certificaat neerlegt betreffende dezelfde universitaire studies, kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen in het kader van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming).

2.4.17. In het verzoekschrift wordt terecht aangevoerd dat de loutere verwijzing naar de corruptie in een land niet volstaat om aan te tonen dat een document vals is. De Raad merkt echter op dat deze documenten wel met een passende voorzichtigheid dienen te worden gelezen en beoordeeld. Immers, uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat Soedan een van 's werelds meest corrupte landen is, de corruptie er verspreid is doorheen alle lagen van de maatschappij, en Soedan door de internationale gemeenschap wordt beschouwd als ‘extreem corrupt’ (*“Corruption and anti-corruption in Sudan”*, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit gegeven, in samenlezing met de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerd nationaliteit en herkomst, doet afbreuk aan de waarachtigheid van de door verzoekster neergelegde documenten - de neergelegde kopie van verzoeksters vaders rijbewijs, de kopie van de handelslicentie van haar vader, de drie huurcontracten op naam van verzoeksters vader. Wat betreft het huurcontract op naam van verzoeksters vader voor een winkel gelegen in de wijk ‘El Ertedad’ te Nyala met een contractduur van 1 juli 2009 tot 30 juni 2010 kan niet worden ingezien waarom de huur van deze woning in Zuid-Darfoer te Soedan betaald zou moeten worden in de Egyptische munteenheid. Er valt namelijk te lezen dat de maandelijkse huurprijs 400 Egyptische Pond bedraagt. De bij het verzoekschrift neergelegde Wikipediapagina over de Soedanese Pond vermeldt dat de eerste pond die in Soedan gebruikt werd, de Egyptische Pond was.

Deze Egyptische Pond werd echter reeds in 1956 vervangen door de Soedanese Pond. De Raad kan dan ook niet inzien waarom de Egyptische Pond als munteenheid vermeld wordt in voormelde huurovereenkomst.

Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat verzoekster niet objectief haar Soedanese nationaliteit aantoonst. Het nationaliteitsdocument stelt immers dat verzoekster Soedanese zou geworden zijn na een naturalisatieprocedure. Verzoekster ontkent dit en stelt dat haar vader genaturaliseerd werd. Dit houdt hoe dan ook in dat verzoekster stelt dat haar familie niet van Soedanese oorsprong was. Bovendien indien verzoeksters vader met succes de naturalisatieperiode doorlopen had voor verzoeksters geboorte dan zou verzoekster de Soedanese nationaliteit door afstamming van een Soedanese onderdaan bezitten. Verzoeksters verklaring dat zijzelf de Soedanese nationaliteit omwille van de naturalisatie van haar vader zou verkregen hebben is niet aannemelijk en sluit hoe dan ook geen dubbele nationaliteit uit. De Raad stelt vast dat verzoeksters documenten haar verklaringen over het bezit van de Soedanese nationaliteit tegenspreken. Voorts stelt de Raad vast dat indien verzoeksters nationaliteitsdocumenten authentiek zijn – wat niet wordt aangenomen - hieruit enkel kan afgeleid worden dat verzoekster talrijke documenten over haar verblijf en naturalisatie achterhoudt.

2.4.18. Verzoekster legt voorts enkele krantenartikelen neer. In de door verzoekster neergelegde vertaling wordt het volgende vermeld: *“De krantenartikelen zijn niet volledig vertaald, alleen een samenvatting. De vertaler merkte op dat het vaag geschreven artikelen waren.”*. Deze artikelen handelen over Pastor Gabriel Antoni, de priester van de kerk waar verzoekster beweerdelijk naartoe ging in Nyala, en over incidenten met betrekking tot andere koptische priesters - waarbij een van de artikelen gaat over een huis dat afgebrand werd in Beni Suef (Egypte), een ander over pesterijen, en een derde artikel over een auto-ongeluk te Manfalut, een stad in de Egyptische regio Asyut. Er kan niet worden ingezien wat de situatie van koptisch christenen in Egypte met verzoekster te maken zouden hebben, nu zij steeds volhardde in haar Soedanese nationaliteit en Zuid-Darfoerese herkomst. Hoe dan ook kunnen artikelen betreffende een algemene situatie verzoeksters persoonlijke vrees geenszins aantonen. Het door verzoekster neergelegde bewijs van verzending van Aramax toont slechts aan dat er documenten naar verzoekster werden verstuurd, doch bewijst haar nationaliteit of herkomst niet. Het begeleidend schrijven van verzoeksters raadsman van 7 juni 2017 vermeldt de reeds besproken elementen en documenten.

2.4.19. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 (Kwalificatierichtlijn) dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *“gedeelde bewijslast”* is waarbij de commissaris-generaal zou moeten bewijzen dat de feiten onwaar zijn en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling opvullen. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten.

De plicht tot samenwerken voor de commissaris-generaal, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

2.4.20. Waar verzoekster rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de samenwerkingsplicht (HvJ 22 november 2012 “*MM v. Ierland*”, C-277/1) aanvoert, wordt opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot een onvolledige lezing van het arrest. In punt 62 wordt immers duidelijk aangegeven dat de samenwerkingsplicht een verplichting is “*die overeenkomstig artikel 11 van richtlijn 2005/85 op de asielzoeker rust.*” (thans artikel 13 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)). En voorts “*63. Hij is immers degene die de procedure inleidt waarmee hij aanspraak maakt op een recht. Hij is eveneens de enige die zijn persoonlijke achtergrond alsmede de context ervan concreet kan uiteenzetten en de eerste nuttige inlichtingen kan verstrekken. Deze samenwerking brengt verschillende verplichtingen mee, zoals onder meer de verplichting voor de betrokkene om op een bepaalde datum persoonlijk te verschijnen, om de documenten en de voorwerpen die in zijn bezit zijn en die relevant zijn voor de behandeling van de aanvraag te overhandigen, en om te aanvaarden dat zijn verklaringen worden geregistreerd*”. Daarbij wordt duidelijk gesteld dat de samenwerkingsplicht die rust op de lidstaat haar rechtvaardiging vindt in de moeilijkheden die de aanvrager van internationale bescherming kan ondervinden bij het vergaren van bewijsmateriaal. (punt 64.) en toegelicht “*65. Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de aanvrager steeds in staat is om te beoordelen of zijn aanvraag aan de criteria van het Verdrag van Genève of richtlijn 2004/83 voldoet, dat hij kennis heeft van de andere mensenrechteninstrumenten waarop andere vormen van internationale bescherming zijn gebaseerd of dat hij meteen het voor de behandeling van het onderzoek meest geschikte bewijsmateriaal kan overleggen*”.

Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit terdege is gebeurd. Er werd daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht, zoals wordt gesteld in HvJ 22 november 2012, “*MM v. Ierland*”, C-277/1, punt 66 zoals aangehaald door verzoekster.

2.4.21. Verzoekster voert tevens een schending aan van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, waarin wordt gesteld dat de lidstaten ervoor zorgen dat “*verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan*”. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) niet werd afgewezen omdat deze niet zo snel mogelijk werd gedaan, deze wel degelijk ten gronde werd behandeld en zij ook beschikte over een effectief beroep.

2.4.22. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504) noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Zuid-Darfoer, Soedan. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Zuid-Darfoer, Soedan niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Zuid-Darfoer, Soedan.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen in het verzoekschrift naar het rapport van International Crisis Group "*The Chaos in Darfur*" van 22 april 2015 zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK